

Pajiștea uitării

Carles Miralles

Tavan ceresc brăzdat de nori negri;
te uiți la cei doi chiparoși:
singuratici, unduiesc
de umedă dorință sub vântul
care a încins absurdul ca pe marea cenușie și palidă;
stînci abrupte,
faleză înaltă și oribila frunte
diformă cu golul întunecat al unui unic
ochi orbit urmărindu-ți atent inima,
tremurătoare lîngă abis
și ațîțată de roșia himeră a focului.
Va îngheța la noapte.
Mai departe de locul unde-ți sărea
inima, se întinde neagra pajiște
brumată a uitării.

Umbra zilei, ca de sînge, Iași: Ars Longa, 2010.
Traduit par Christian Tămaș